

— Затвориха фабриката.

— А какво търсиш тук?

— Поговорихъ си по английски съ мистеръ Джеймсъ и дойдохъ да се разходя.

— Поискахте ли обезщетение?

— Какво обезщетение?

— На, видишъ ли! Закона не познавашъ, а съ директора се разправяшъ. Тръбваше да повикашъ инспектора, заедно съ него да идете.

— Инспектора? .. Върви се разправяй ти!

Киро го гледа продължително, после бърше ржцетъ си съ концитъ и пакъ го гледа.

— Звѣръ, пакъ си пиянъ!

— Хайде, хайде! Дойдохъ да си поговоря съ тебъ, а ти бързашъ да се карашъ.

И Киро има недостатъци, но е добъръ момъкъ. Най-доброто е, че умътъ му е винаги ясенъ. Работи въ морето, но не се счита за морякъ. Ржцетъ му сж оплѣскани съ масло, кожената му шубка мирише на нафтъ, лицето му е опушено отъ поялната лампа. Но моторницата му е гордостъ на пристанището, всички призове отъ надбѣгванията на Никулденъ все тя печели, макаръ че Киро не е морякъ, а е работникъ и му е все едно, дали плува, или пжтува съ камионъ, или работи въ нѣкоя фабрика.

— Кжде тръгна? Стой де!

— Какво ще правя тук?

— Ти пъкъ се разсърди! На, гледай сега и моя кърмчия. И той е единъ: морякъ, та морякъ. Заплесналъ се е нѣкжде, вече два часа го чакамъ, а още не идва. Такива сте вие, моряцитъ!

— Вие моряцитъ — ние моряцитъ! Пъкъ азъ работя въ фабрика, а ти си цѣлъ день въ морето!